Nu e normal să stea casele goale și oamenii în stradă!

scris de
Gazeta de Artă Politică
5 iunie 2015

de Margareta Eschenazy

Am 77 de ani. Sunt născută în 1937, în București. În 1940 m-am refugiat împreună cu părinții în Basarabia, cedată Uniunii Sovietice, iar apoi, în 1941, în Uzbekistan, fugind de prigoana legionaro-fascistă. De când m-am repatriat din U.R.S.S., în 1950, am locuit împreună cu părinții și cu sora mea în strada Oslo nr. 10, într-o locuință repartizată de la stat.

Am terminat Facultatea de Filologie, secția de limbă și literatură rusă – am început la Saratov, am continuat la Moscova și am absolvit la București. Am lucrat toată viața ca editor la Editura de Stat pentru Literatură și Artă, Editura pentru Literatură Universală și Editura Eminescu. Am avut funcția de redactor și după aceea corector. Am certificat de traducătoare din limba rusă în limba română și din română în rusă.

În 1973, ne-am mutat toți patru în strada Londra nr. 15, într-un apartament mai mare, două camere plus hol, repartizat tot de la stat. Am locuit în strada Londra din 1973 până în 2003. Am investit foarte mult în casă, am reconstruit apartamentul după cutremurul din 1977, era foarte deteriorat. Am reconstruit un zid complet. ICRAL-ul s-a ocupat de reconstrucție, dar noi am contribuit cu bani, substanțial. În anii 1980, sora mea a emigrat. Părinții mei au decedat în anii 1990, iar eu am rămas singură în apartamentul cu două camere.

Foto: Viktorija Eksta

După 1990 am vrut să cumpăr casa, aveam niște bijuterii, moștenire de familie, pe care am vrut să le vând pentru a cumpăra apartamentul. Am împrumutat bani, dar ICRAL-ul nu mi i-a primit – casa, naționalizată, fiind deja revendicată de fostul proprietar, repus în drepturi în 1997. Proprietarul a fost apoi în litigiu cu propriul fiu, amândoi locuind în străinătate. Până la urmă, în 2003, m-a evacuat forțat proprietarul, cu executor judecătoresc. Mi-a scos lucrurile și din casă, și din subsol, le-a aruncat în plină stradă. Atunci am dat la o cunoștință o parte din lucruri, biblioteca și mobila dintr-un dormitor, un frigider, un fotoliu. Neavând unde să merg, și neputând să plătesc chirie la prețul pieței, fiul

proprietarului mi-a oferit să mă mut în strada Rahmaninov nr. 33, unde deținea o altă proprietate, contra unei chirii reduse, de 300.000 de lei vechi. Locuința era însă proastă. Apartamentul nu era confortabil, fereastra era stricată, era foarte frig, era igrasie, aveam două camere mici. Eu nu aveam bani să plătesc gazele, care erau tăiate. Am vrut să plătesc chiria, dar proprietarul a plecat în străinătate și nu mi-a lăsat adresa. Apoi mi-a fost mărită pensia și am putut să mă aranjez mai bine. Am plătit gazele și i-am telefonat proprietarului, oferindu-mă să plătesc chiria, să dau mai mult, inclusiv din urmă. Proprietarul m-a refuzat.

La începutul anului 2010, am fost bătută la o școală, unde mersesem să caut un maistru care să mă ajute să deschid ușa apartamentului, pentru că mi se furaseră cheile și banii din geantă la o florărie. Un cetățean m-a doborât fără motiv și m-a bătut. Era și un polițist de față, care a zis „în cap nu!”. Am zăcut la pat cu dureri, până în data de 22 martie, când am fost evacuată forțat și din strada Rahmaninov, la vârsta de 73 de ani. Încă aveam urme de la bătaie și stăteam neputincioasă în casă, în pat. A venit proprietarul, a scos lucrurile și m-a scos și pe mine dezbrăcată, din pat. A venit tot cu executor judecătoresc și cu mai mulți cetățeni, care m-au scos din casă cu forța, direct în stradă. Au chemat și o salvare, dar au văzut că vorbesc normal și au zis că nu pot să mă ducă la spital. Așa că m-au lăsat în stradă. Am stat pe stradă o săptămână. Am dormit pe o bancă, chiar în fața casei. Era încă răcoare afară și m-am învelit cu un preș nou, nefolosit, pe care l-am făcut pelerină. Apoi, o fată cu accent ardelenesc mi-a oferit o pătură – o am și acum cu mine. În săptămâna respectivă, m-am adăpostit noaptea pe scaune la spitalul de urgență. Lucrurile mele erau toate scoase în stradă, iar când am fost la spital mi-au dispărut. Nu am vrut să apelez la vecini sau prieteni să mă primească, așa că am rămas pe stradă.

După o săptămână – eram foarte slăbită – am căzut în fața apartamentului unei vecine. Au chemat salvarea și m-au dus la Bălăceanca. Acolo, m-a consultat un medic și mi-a spus: „semnați că nu vreți să rămâneți aici”. Am semnat.

Pentru că îmi înghețaseră degetele de la picioare, am fost la spital la Colentina, dar medicul de acolo a spus că „nu e urgență pentru picioare” și a refuzat să mă interneze. Apoi am ajuns la spitalul 9, unde am rămas o lună. După o lună, doctorul care m-a primit la spitalul 9 a recomandat internarea mea la Căminul de Persoane Vârstnice „Moses Rosen”.

Proprietarul nu avea niciun motiv să mă scoată afară! El este vinovat pentru tot ce mi s-a întâmplat! Mi-a luat și toate bijuteriile. L-am întrebat unde sunt lucrurile și mi-a zis să le culeg de la cei de la primărie, care au fost la evacuare. Mi-au dispărut și goblenurile, și tablourile, și cărțile, și mobila… Nu i-am făcut proprietarului niciun rău. Am întreținut foarte frumos apartamentul din strada Londra, pentru ca el să poată să-l vândă! Iar acum stă gol, nu locuiește nimeni în el. Eu aș vrea să-l revendic în baza faptului că am locuit acolo. Cred că procesul de retrocedare a caselor este injust. Odată ce ai băgat bani în casă, ai întreținut-o atâta timp, e anormal să te scoată forțat! Am doi vecini care au rămas în casă pentru că cumpăraseră dinainte. Eu aflasem prima că se vând casele și i-am anunțat și pe ei. Dar până am reușit eu să mă duc cu banii la ICRAL, nu s-a mai putut cumpăra. Cred că mi s-ar face dreptate dacă mi s-ar da înapoi apartamentul și aș continua să locuiesc acolo, plătind chirie. Mai ales că apartamentul este în continuare gol!

Cel mai dureros pentru mine este că mă aflu la căminul de bătrâni, când aș fi putut să-mi aranjez lucrurile la mine acasă. Cu toate că sunt ajutată aici, cu medicamente și îmbrăcăminte, aș fi dorit să stau în casa mea. Aici îngrijesc de animăluțe, hrănesc câinii și pisicile din curtea căminului.

Tatăl meu a fost un om foarte activ, a fost ilegalist. De-asta și mie îmi place să fiu activă. Sunt înscrisă încă din anii 1990 în P.S.M. – Partidul Socialist al Muncii[1]. Acest partid mă reprezintă, reprezintă valorile socialiste în care eu cred. Cred că ar trebui interzise evacuările și judecat fiecare caz în parte – să se facă dreptate oamenilor. Nu e normal să recupereze aceeași familie multe case, să le vândă în străinătate și să le țină goale! Mai ales cineva care are locuința permanentă în străinătate. Ei stau în străinătate și își fac de cap aici. Nu e normal să stea casele goale și oamenii în stradă!

[1] Actualul P.A.S. – Partidul Alianța Socialistă.